

Miquel Adam, un Torero d'hivern d'allò més digne

Mar Fontana Peitív / Núvol

Miquel Adam fa un pas més en el món literari amb *Torero d'hivern* (Edicions del 1984), la seva primera obra: un recull de relats que naveguen entre la realitat i la ficció, així com els seus protagonistes, un reguitzell de personatges que passen el seu infortuni amb un somriure als llavis. Avui es presenta en el marc de La Setmana del Llibre en Català.

El sol enlluerna la plaça i el torero en trepitja l'arena amb una seguretat i un convenciment captivadors, decidit a torejar tot aquell que gosi destorbar-lo. Fins aquí, la ficció. La realitat és que la plaça és buida, hi fa fred i l'únic toreat és el propi torero. L'incansable Miquel Adam ens descriu, a *Torero d'hivern*, les peripècies d'un món insolent. Els personatges de les seves petites històries són vertaders antiherois, no perquè la seva lluita no sigui lloable, que ho és, sinó perquè la seva arma més preuada, avui dia, no desperta passions. La resistència, el sol fet d'existir, ha esdevingut, una vegada més, una autèntica proesa malgrat no sigui rebuda a so de bombo i platerets.

L'autor parteix de les clatellades de les pròpies vicissituds, extrapolables a gairebé tota una generació. Els esdeveniments adversos guanyen per golejada, però són compensats per un sentit de l'humor, marca de la casa, capaç de convertir el patetisme que ens envolta en una comèdia amb moments entranyables.

Els disset relats estan distribuïts en tres parts: en la primera es concentren aquells que descriuen situacions pròpies de l'àmbit més domèstic de l'individu; en la segona, l'autor ens endinsa en un món literari gairebé agonitzant que coneix de primera mà; en la tercera, la imaginació pren embranzida amb la conjunció de la metàfora i del surrealisme.

Personatges que se senten "rates de claveguera davant de belles aus migratòries"; l'ambició d'un president d'escala amb aires dictatorials que declara la guerra als poetes; un recent acomiadat farcit de targetes de visita, però amb unes "depauperades butxaques de fumador"; la sospitosa qualitat dels fonaments sobre els quals s'erigeix el progrés o les absorbents noves tecnologies. Reflexions amb aires de denúncia que conformen la primera part del llibre, escrites amb un estil àgil i una ironia no intencionada, però efectiva.

A la segona part, entre moltes altres anècdotes, se'ns revela l'origen i el significat del títol de l'obra i de la "paràbola del saltador". Tot plegat, converteix aquesta part central del llibre en una oda a la figura de l'escriptor i, per extensió, a la de l'editor, amb crits de socors com a música de fons.

A la tercera part, de relats més breus, som testimonis de les conseqüències d'obrir-se en canal, literalment, davant dels altres o de les insospitades peticions que un home amb poc cabell pot fer al barber del seu barri.

L'alter ego de Miquel Adam, present a cadascuna de les pàgines de *Torero d'hivern*, és capaç de despertar-nos sensacions diverses. Cap obra ens deixa indiferents; la majoria, no precisament per bé. Per aquest motiu, sempre és d'agrair, i sense ànim de caure en la falsa lloança, que algú ens descrigui aquesta època de mancances sense dramatismes, però amb una contundència que es paeix prou bé gràcies a l'equilibrada dosi d'ironia i cruesa.

"Un llibre és un nadó que neix clínicament mort", ens alerta un dels personatges. A aquest l'han revifat i tot apunta que creixerà ben sa.